

Proloog

GROTE UITSLAANDE BRAND AAN STRANDWEG LEGT HUIS
VOLLEDIG IN DE AS. MOGELIJK ÉÉN DODE

Afgelopen zaterdagochtend is er door nog onbekende oorzaak een grote brand ontstaan in een villa aan de Strandweg. Al ruim vijfenveertig jaar was de rietgedekte villa een belangrijk herkenningspunt aan het strand en in de duinen, maar helaas heeft de brand het hele pand in de as gelegd en moet het als verloren worden beschouwd.

Op dit moment wordt nog onderzocht of er ten tijde van de brand mensen aanwezig waren in het huis, hierover later meer.

STRAFRECHTADVOCAAT NOAH MARCUS MOGELIJK SLACHT-
OFFER UITSLAANDE BRAND AAN STRANDWEG

Zaterdagochtend ontstond er door onbekende oorzaak een enorme uitslaande brand in de villa aan de Strandweg, waar de bekende strafrechtadvocaat Noah Marcus en zijn gezin woonden. De vrouw van de heer Marcus was onlangs in het nieuws vanwege de zaak van Logan Marcus, die vrijuit ging in de zaken met betrekking tot Benjamin Marcus en Rebecca Hermsen.

Darius Amherst, die als woordvoerder voor de familie

optreedt, heeft bevestigd dat de kans groot is dat de heer Marcus ten tijde van de brand aanwezig was in het huis. Hij vraagt om de privacy van de familie in deze moeilijke tijd te respecteren en ze zo veel mogelijk met rust te laten.

FAMILIE MARCUS HEEFT NOG STEEDS GEEN DUIDELIJKHEID OVER DE DOOD VAN HUN VADER/ECHTGENOOT NOAH MARCUS

Vier weken na de fatale brand die de villa aan de Strandweg compleet in de as legde, is er nog steeds geen duidelijkheid over de al dan niet aanwezigheid van de heer Marcus in het pand ten tijde van de brand. Inmiddels zijn er wel veel aanwijzingen dat de heer Marcus tijdens de brand aanwezig was in het huis. De deuren waren van binnenuit afgesloten, de auto van het slachtoffer stond op de oprit en er werd een trouwring in de resten van het huis gevonden. Van het lichaam ontbreekt nog ieder spoor, maar volgens Dirk Verschuur, onze woordvoerder bij de politie, is het zeer goed mogelijk dat er onder het puin nog iets terug wordt gevonden. Het pand is echter te instabiel om het zonder gevaar te betreden. Meer informatie volgt.

FAMILIE ADVOCaat NOAH MARCUS BESLUIT IN BESLOTEN KRING AFSCHEID TE NEMEN. ONDERZOEK NAAR BRAND NOG IN VOLLE GANG

Twee maanden na de brand in de villa aan de Strandweg, waarbij hoogstwaarschijnlijk de heer Noah Marcus om het leven is gekomen, heeft de familie het besluit genomen om in besloten kring afscheid van hun echtgenoot, broer en vader te nemen. Hoewel het onderzoek nog in volle gang is en er nog steeds twijfel bestaat over de vraag of de heer Marcus

ten tijde van de brand aanwezig was in het pand, gaf Darius Amherst, de woordvoerder van de familie, aan dat de familie en vooral de vrouw van Noah verder moeten. Zij verloor begin dit jaar haar zoon bij een tragisch ongeluk, waarbij hij verdronk in de zee achter het huis.

De begrafenis zal morgenochtend in intieme kring plaatsvinden.

1

‘Het is tijd om te gaan, Ava...’

‘Nog heel even. Mag ik...’

‘Natuurlijk...’ zei Logan zachtjes en ik hoorde zijn voetstappen over het kiezelpad teruglopen naar de zaal waar het afscheid plaats had gevonden.

Ik staaarde naar de zwarte kist die in het gat in de grond stond en wist niet zo goed wat ik moest voelen. Ik werd heen en weer gesleurd tussen verdriet omdat ik mijn vader verloren had, boosheid omdat ik geen afscheid had kunnen nemen, maar ook twijfel. Twijfel omdat die kist, die daar in dat gat stond terwijl er talloze regendruppels op vielen, leeg was. Het enige wat erin lag, waren een half verkoalde en gesmolten autosleutel en zijn trouwring, omdat dat de enige twee dingen waren die ze van hem teruggevonden hadden.

Ik zuchtte en balde mijn vuisten, dit was niet goed. We zouden hier vandaag niet moeten zijn. Het onderzoek was nog niet eens afgerond, ze moesten toch kijken of hij nog ergens was? Misschien was hij niet eens dood.

Ik dacht terug aan de woorden van de brandweerwoordvoerder die bij ons thuis was gekomen, die zei dat de resten van het huis te instabiel waren om naar binnen te gaan en

onderzoek te doen. De eerste keer dat ze het huis binnengingen, was er een plafond naar beneden gekomen en was er een brandweerman ernstig gewond geraakt. Maar zelfs als ze konden zoeken, was de kans groot dat ze hem niet zouden vinden. De brand was zo allesverwoestend geweest, dat er van het prachtige huis alleen een klein deel van de benedenverdieping en één buitenmuur van de voorgevel overeind stonden.

Die onwetendheid was nog wel het ergst. Ze wisten niet hoe de brand ontstaan was, ze wisten niet of mijn vader ten tijde van de brand binnen was geweest, en ze wisten niet of ze dit ooit te weten zouden komen. De enige twee aanwijzingen die ze hadden, waren een lege jerrycan die naast mijn vaders uitgebrande auto had gelegen, en het feit dat alle deuren van binnenuit op slot waren gedraaid. Het vermoeden was dus dat mijn vader het huis binnen was gegaan, alles had ondergegoten met een brandbare vloeistof, de jerrycan naar buiten had gegooid en vervolgens de deuren op slot had gedraaid. Maar dat klonk zó niet als mijn vader. Mijn vader had een hekel aan vuur en weigerde zelfs een barbecue aan te steken, omdat hij bang was om zich te branden. Bovendien waren de burens er vrij zeker van dat ze hem niet hadden gezien en verklaarden ze dat zijn auto al een paar dagen op de oprit stond. Mijn vader was ontzettend zuinig op die auto en zelfs als hij een nachtje thuis zou zijn, zou hij hem meteen in de garage zetten. Dus dat hij een paar dagen op de oprit had gestaan, kon gewoon niet kloppen.

Het begon harder te regenen en ik voelde hoe de regendruppels door de stof van mijn jas trokken en mijn jurk nat maakten.

‘Dit is niet goed... Het is niet goed,’ mompelde ik.

Afgelopen twee maanden was heel heftig geweest. Ik kon me die ochtend nog heel erg goed herinneren. Ik reed naar het strand omdat ik naar Nolans plekje wilde gaan en zag de vlammen uit het rieten dak van het huis van mijn ouders slaan. In eerste instantie maakte ik me vooral zorgen over alle spullen die nog in het huis stonden, tot ik zag dat mijn vaders auto op de oprit stond, en al die spullen ineens onbelangrijk leken te zijn. Mijn vader was niet vaak thuis, maar als hij thuis was, stond zijn auto altijd op de oprit. De brandweerman die naast me stond vroeg of er iemand in het huis was, maar ik zei dat ik dat niet wist. Hij vertelde dat de deuren en ramen van binnenuit waren afgesloten en dat ze bijna niet in het huis konden komen, wat ze ook probeerden. Dus ik moest reddeloos toekijken hoe het huis van mijn ouders helemaal afbrandde, tot er vrijwel niets meer van over was.

‘Ava?’ hoorde ik naast me. Ik keek niet om, maar voelde dat mijn moeder mijn hand vastpakte.

‘Ga je mee naar binnen, meisje? Het is tijd.’

‘Ik kan het niet, mam. Hij ligt daar niet, het is niet goed om dit te doen. Ze weten nog helemaal niet of hij dood is.’

‘Ze kunnen niets vinden, meisje. Alles in het huis is verbrand door de hitte... er is niets meer.’

‘Ze zoeken gewoon niet goed! Ze hebben toch ook zijn autosleutel en trouwring gevonden?’

‘Die lagen in de gang, meteen achter de voordeur, Ava. Waarschijnlijk zaten ze in zijn jaszak, die aan de kapstok hing, want hij lag zelf niet in de gang.’

Ik zuchtte en keek nogmaals naar de kist.

‘I-ik kan het niet, mam. Het laatste wat hij zegen me zei,

was dat hij een hekel aan me had, dat ik zijn dochter niet was... We kunnen het nooit meer goedmaken.'

Mijn moeder zuchtte en sloeg haar armen om me heen.

'Ik weet het, meisje... Ik weet heel goed wat je bedoelt. Die keer in mijn huis... Dat was ook de laatste keer dat ik hem zag. De laatste keer dat ik hem zag, vertelde ik dat ik van hem wilde scheiden en dat ik verder wilde met Logan. Je hebt geen idee hoe erg ik het vind...'

Ik slikte en dacht terug aan die laatste paar dagen tot de brand. Mijn vader was al een paar dagen spoorloos. Hij was niet meer op kantoor verschenen, had zijn klanten genegeerd, zijn telefoon stond uit en hij was nergens te bekennen. Darius was nog bij ons huis geweest, maar hoewel zijn auto op de oprit stond, was mijn vader nergens te bekennen. Ik dacht zelf dat hij een paar dagen nodig had om wat dingen op een rijtje te zetten, wat niet zo gek was. Mijn ouders waren bijna vijftientig jaar getrouwd geweest. Het is logisch dat zo'n scheiding je niet in de koude kleren ging zitten, zeker niet als je vrouw er met je broer vandoor ging. Om eerlijk te zijn kon het me niet eens schelen waar hij was of wat hij aan het doen was. De dingen die hij tegen me had gezegd, waren verschrikkelijk en ik wist niet of ik hem dat ooit kon en wilde vergeven. Maar ik had nooit verwacht dat hij dood zou gaan. En dat ik nooit de kans zou krijgen om het goed te maken... Dat ik hem nooit meer zou zien.

'Hopelijk kun je het door dit te doen een beetje achter je laten. Kom je zo naar binnen, Ava? Het regent en ik wil niet dat je ziek wordt,' zei mijn moeder zachtjes.

Ik zuchtte en knikte, waarna ze weer wegliep en ik nogmaals naar de zwarte kist in de grond keek.

'Pap, waar je ook bent... Het spijt me. Niet wat ik heb

gedaan of wat ik heb gezegd, maar hoe het gelopen is. Je was geen slechte vader, en ik hield van je. Ik hoop dat je ergens bent waar je dit kunt horen, en dat je het me ooit zult vergeven...'

Ik brak een roos af die in de krans naast het graf zat, en gooide hem in het gat. Tegelijk met het landen van de roos klonk er gerommel in de lucht en begon het keihard te onweren. Snel trok ik mijn jas wat dichtër om me heen en ik draaide me om om naar binnen te gaan.

En op het moment dat ik me omdraaide, zag ik hem. Hij stond onder een enorme oude eik, met een zwarte jas aan en zijn donkere ogen op mij gevestigd. We hadden elkaar al twee maanden niet gesproken, we hadden geen woord met elkaar gewisseld, maar hij was er altijd. Hij hield zich op de achtergrond, alsof hij wist dat hij afstand moest houden, maar tegelijkertijd voelde hij heel dichtbij... Alsof hij me beschermde.

Ik stak mijn hand naar hem op en hij knikte naar me, waarna ik naar binnen liep. Zelfs na alles wat er gebeurd was, was hem zien het enige lichtpuntje in mijn leven. Ik wist dat het definitief over was tussen ons, maar toch bleef ik me vasthouden aan dat kleine beetje hoop. Mijn moeder had veel moeten doorstaan om uiteindelijk verder te kunnen met haar grote liefde, en misschien moest ik wel hetzelfde pad bewandelen. Tenslotte was niets ooit makkelijk in mijn leven, dus waarom zou dit een uitzondering zijn?

Ik legde mijn hand op de deurklink en keek nog eens om, maar hij was al weg. Met een diepe zucht veegde ik de tranen van mijn wangen en liep naar binnen, waar het kleine beetje familie dat ik nog overhad elkaar steunde bij opnieuw een groot verlies.

2

Een paar weken later

‘Is ze dat?’ fluisterde iemand zachtjes toen ik voorbijliep.

Ik rolde met mijn ogen en liep langs de twee vrouwen terwijl ik deed alsof ik hun geroddel niet hoorde. De laatste paar maanden was mijn hele familie continu in het nieuws geweest. Eerst ging het over de rechtszaak van Logan terwijl mijn moeder en Darius hem verdedigden. Iedereen was vol lof over mijn moeder en hun verhaal was in alle kranten te lezen. Al snel was iedereen erachter dat mijn moeder die geheimzinnige vrouw was die jaren geleden met hem gefotografeerd werd, en iedereen juichte hun liefde toe... Totdat het huis uitbrandde en mijn vader vermist was. En nu werd mijn moeder door het slijk gehaald en was ze een gemeen kreng dat er met de broer van haar man vandoor was gegaan, waardoor haar man tot wanhoop werd gedreven en zelfmoord pleegde. Want ja... dat was de roddel die rondging. Dat mijn vader zelf het huis in brand had gestoken en daarmee zelf een einde aan zijn leven had gemaakt. Hoewel mijn moeder in het begin de pers nog wel te woord probeerde te staan, lukte dat na een tijdje niet meer. De beschuldigingen werden te pijnlijk en

ze durfde zelfs nog amper over straat, omdat ze continu gefotografeerd werd.

Het absolute toppunt was trouwens toen mijn moeder samen met Lou over straat liep en ze gefotografeerd werd. Lou nam haar mee uit lunchen, zodat ze in ieder geval het huis heel even uit was en toen ze ondanks alles ergens om moest lachen, werden er meteen foto's van haar gemaakt.

Met grote koppen stond er in de krant:

EX NOAH MARCUS OPGELUCHT OVER VERDWIJNING MAN?
WEET ZE MEER?

ZIT EX NOAH MARCUS ACHTER DE DOOD VAN DE BEKENDE
STRAFRECHTADVOCAAT?

DREEF ROSIE MARCUS HAAR MAN TOT WAANZIN WAARDOOR
HIJ EEN EINDE AAN ZIJN LEVEN MAAKTE?

Het was verschrikkelijk. Alsof de hele situatie al niet erg genoeg was, kregen we dit er ook nog bij, en omdat mijn moeder weer hetzelfde gedrag dreigde te vertonen als na Nolans dood, besloot ze samen met Logan en mijn opa en oma dat het misschien beter was om afscheid te nemen en een kist met daarin zijn trouwring en autosleutel te begraven.

Voor de begraafplaats hadden hordes journalisten gestaan, maar gelukkig werd het terrein meteen na onze aankomst afgesloten, zodat we dit in ieder geval zonder potentiekijkers konden doen.

Nu, een paar weken later, was alles weer anders. Ik ging weer naar de universiteit en sliep nog steeds bij mijn moe-

der op de bank. Mijn moeder was weer aan het werk bij The Mom Retreat, ook al lukte het nog niet om fulltime te werken. Logan deed zijn best om weer te wennen aan zijn vrijheid, na zoveel jaar op zijn hoede geweest te zijn. Hij hielp mijn opa veel op de boerderij en in de houtwerkplaats. Hoewel ik wist dat mijn opa het wennen vond dat mijn moeder ineens een andere man had, wist iedereen dat ze met mijn vader al tijden niet meer zo gelukkig was geweest als ze nu was. Want ondanks alles wat er gebeurd was, lachte ze uitbundiger dan ze ooit had gedaan en straalde ze weer. Het was alsof ze al haar levenslust weer teruggevonden had.

En tja... Mijn leven... Het was fijn om weer naar college te gaan, ik zat in mijn laatste jaar en als ik het eindeloze geroddel van mijn medestudenten maar negeerde, ging het best oké. Het enige wat ik echt heel erg lastig vond, was dat ik best eenzaam was. Jade was gestopt met haar studie en ik had haar niet meer gezien of gesproken. Aris was weer teruggegaan naar IJsland na de begrafenis, en ik had verder niet echt vrienden of vriendinnen. De enige die ik weleens sprak, was Noël, maar aangezien hij niet meer bij Nathan woonde omdat hij niet met Jade kon opschieten en naar de andere kant van de stad was verhuisd, kwam ik hem niet zo vaak tegen.

En tja... Nathan. Ik had goede en slechte dagen. Op de goede dagen was ik blij dat we samen een mooie tijd hadden gehad en dat ik in ieder geval wist hoe het voelde om echt verliefd te zijn. Maar op de slechte dagen... ik miste hem gewoon heel erg. Ik was sinds die ene dag dat ik mijn vader verloor niet meer bij hem thuis geweest, en hoewel hij bloemen had gestuurd en ik hem regelmatig zag, hield

hij zich altijd op afstand. Het was fijn om hem af en toe te zien, zoals op de begrafenis. Hij had daar onder een boom gestaan en op die manier voelde het toch een beetje alsof hij er voor me was, ook al spraken we geen woord met elkaar, al maanden niet.

Een meisje van mijn studie had nog wel contact met Jade en vertelde dat ze over een maand gingen trouwen... Iets wat me meer pijn deed dan ik had verwacht.

Het was gewoon heel stom. Ik had nooit de illusie gehad dat Nathan en ik echt een relatie zouden kunnen hebben. Ik hoorde gewoon niet thuis in zijn wereld, en hij tot op zekere hoogte ook niet in de mijne. Maar toch... Ik kon het niet verkroppen dat hij nu met iemand anders in bed lag, een kind zou krijgen en zou gaan trouwen.

Ik zuchtte en liep naar binnen bij het kantoor van **FIXE-DIT**, waar ik met Jesse en Darius had afgesproken. Aangezien het al bijna drie maanden geleden was dat mijn vader verdwenen was en Jesse al die tijd diens werk had gedaan, hadden ze heel voorzichtig bij mijn moeder aangekaart of het oké zou zijn als Jesse mijn vaders kantoor zou krijgen. Jesse zat momenteel nog in een klein hokje tussen de stagiaires en dat was niet handig gezien het werk dat hij moest doen. Zeker niet omdat hij best vaak met klanten af moest spreken en dan in de openbare vergaderruimte moest gaan zitten. Mijn moeder had gezegd dat ze het niet gepast vond als ze nu nog in mijn vaders spullen ging zitten rommelen. En aangezien mijn vaders moeder en zusje niet eens gereageerd hadden op het nieuws dat hij overleden was, zat er niets anders op dan dat ik dat moest doen.

Overigens had het me niets verbaasd dat ze niets hadden laten horen. Mijn oma van mijn vaders kant had ik in mijn

hele leven misschien drie keer gezien en mijn tante nog nooit. Mijn moeder had altijd gezegd dat ze het heel erg druk hadden en dat het contact verwaterd was. Maar in die paar dagen dat ik bij mijn moeder op de bank had geslapen, voordat Logan uit de gevangenis was, had ze me uitgelegd dat de moeder van mijn vader een ontzettende hekel aan haar had, omdat door mijn moeder Benjamin was opgepakt. Toen Logan hem daarna ook nog iets aandeed en Nolan van Logan bleek te zijn, wilde ze niets meer met ons te maken hebben. In de eerste jaren had ze nog wel eens contact met mijn vader opgenomen, maar al snel werd dat ook steeds minder, tot ze elkaar jaren niet meer spraken.

Ik liep het kantoor binnen en kreeg meteen een raar gevoel – alsof ik een indringer was of zo. In het kantoor was niets veranderd en mijn vaders agenda lag zelfs nog open op de dag waarop hij verdween. Ik liep eerst naar het raam en keek naar het uitzicht. Ik zuchtte. Dit zou lastiger worden dan ik had gedacht, Ik was hier nog maar net en had nu al het gevoel dat mijn vader elk moment binnen zou kunnen komen lopen, met zijn telefoon aan zijn oor en druk starend op zijn horloge om er zeker van te zijn dat hij zijn volgende afspraak zou halen. Ik liep terug naar zijn bureau en keek in zijn agenda, die een afspiegeling van zijn leven was. Elke dag stond vol met afspraken, dingen die hij nog moest doen, notities en allerlei gekrabbel dat ik niet kon lezen. Ik bladerde er wat doorheen, tot me ineens iets geeks opviel. De dag dat hij verdween stond volgepland, net als de dagen daarna, maar op de dag van de brand was zijn agenda helemaal leeg, op één notitie na. Ik bladerde verder, maar tot mijn verbazing stonden er

verder helemaal geen afspraken in. Geen notities, geen enkel krabbeltje of wat dan ook. Het was alsof hij er vanaf de dag van de brand ineens allemaal nieuwe bladzijden in had gedaan.

‘Lukt het? Je weet dat een agenda privé is, hè?’

Van schrik liet ik hem op de grond vallen en ik keek op naar degene die met een grote grijns op zijn gezicht in de deuropening stond.